

Tarv og den fremadskridende Udvikling bør kunne registreres som Varemærker. Kun maa det selvfølgelig kræves, at det paagældende Vareudstyr opfylder de almindelige Betingelser for at være et Varemærke, navnlig at det er distinktivt, d. v. s. i Stand til at adskille den ene Næringsdrivendes Varer fra den andens.

Dette udelukker imidlertid ikke, at et Vareudstyr ligesom andre Mærker ved dets Fremkomst kan mangle den fornødne distinktive Karakter eller andre af Loven krævede Egenskaber og derfor ikke vil kunne registreres, men senere hen gennem Indarbejdelse vil opnaa at blive kendt som Mærke for Varer hidrørende fra en bestemt Næringsdrivende. Om den Beskyttelse, som bør kunne blive et saadant Mærke til Del, henvises særligt til Bemærkningerne til Lovforslagets § 4.

Ved den foreslaaede Ændring af § 1 er det kun tilsigtet at give en hidtil ikke bestaaende Adgang til Registrering af Vareudstyr.

Paa de nordiske Konferencer herskede der Enstemmighed om, at *Klasseregistrering* burde træde i Stedet for den i vor Varemærkelov gældende Regel, at et Varemærke, der ved Registreringen ikke er indskrænket til at gælde visse Varearter, skal omfatte alle Arter af Varer. Tiden er dog næppe endnu inde til her i Landet at indføre en saadan Klasseregistrering, dels fordi de Systemer, der i Øjeblikket praktiseres i de forskellige Lande, hvor Klasseregistrering er gennemført, findes lidet tilfredsstillende, dels fordi man ønsker at afvente de Resultater, der formentlig i en nærmere Fremtid vil fremkomme fra et i denne Anledning nedsat internationalt Udvalg, som allerede paa Londonkonferencen underhaanden var i Stand til at fremlægge trykte Udkast til Klasedeling.

Angaaende Spørgsmaalet om, hvorvidt den, for hvem et Varemærke er registreret, skulde være pligtig faktisk at benytte dette, saaledes at Beskyttelsen ved Ikke-Brug gik tabt, enedes man paa de nordiske Konferencer om at udtale, at selv om man i U. S. A. og England stillede en saadan Fordring til Mærkeindehaveren, var der her i Norden næppe nogen praktisk Trang til en lignende Regel. Desuden ønskede man ikke at lægge Hindringer i Vejen for Beskyttelsen af de saakaldte Defensivmærker, der for visse Varemærkeindehavere spiller en ikke ringe Rolle.

I Pariserkonventionen har der hidtil ingen Bestemmelse været optaget angaaende dette Spørgsmaal. Det var overladt hvert

Lands nationale Lovgivning i Henhold til Grundsætningen i Art. 2 at træffe de Forholdsregler, den maatte anse for hensigtsmæssige i saa Henseende. Paa Haagerkonferencen blev imidlertid forskellige Forslag, sigtende til at afsvække den i adskillige Lande foreskrevne Udøvelsespligt bragt frem, navnlig af England, der beklagede sig over, at den i Nordamerikas Forenede Stater raadende Forbudslov mod spirituøse Drikke gjorde det umuligt for visse betydende engelske Varemærker (bl. a. for Whisky) at bevare deres Kraft i de Stater, hvor en Udøvelsespligt var paabudt. Skønt det engelske Forslag fra anden Side blev anset for alt for snævert og specielt i Affattelsen, maatte det paa den anden Side erkendes, at lignende Forhold som den amerikanske Forbudslov ogsaa i andre Lande kunde indtræffe og umuliggøre Anvendelsen af Varemærker og derved sætte dem ud af Kraft, uden at der i saa Henseende kunde bebrejdes Mærkeindehaveren nogetsomhelst. Man endes derfor om i Konventionen at indsætte følgende Bestemmelse i Art. 5, 7. Stk.:

„Hvis i et Land Brugen af et registreret Varemærke er obligatorisk, skal Registreringen ikke kunne ophæves førend efter en passende Frist, og i saa Tilfælde kun, hvis Indehaveren ikke kan anføre gyldige Grunde for sin Undladelse af at bruge Mærket.“

Denne Bestemmelse er nu paa Londonkonferencen blevet ændret til at være Afsnit C, Stk. 1 og er blevet suppleret med en som Stk. 2 optaget ny Bestemmelse, hvis Indhold er saalydende:

„At Indehaveren af et Varemærke bruger dette i en Form, som kun ved Enkeltheder, der ikke forandrer Mærkets distinktive Karakter, afviger fra den Form, hvori det er blevet registreret i et Unionsland, skal hverken medføre Registreringens Ugyldighed eller formidske den Beskyttelse, der ydes Mærket.“

Disse Bestemmelser giver imidlertid ikke Anledning til nogen Ændring i vor Varemærkelov, da denne ikke foreskriver Udøvelsespligt for Varemærker. Derimod kunde det Spørgsmaal rejses, om det ikke anbefalede sig i Lighed med, hvad man har krævet for andre Bestemmelers Vedkommende (Udstillingsbeskyttelse, Hjemlandsregistrering m. m.), at indføre en begrænset Udøvelsespligt for udenlandske Varemærker, saaledes at vi af Næringsdrivende, som er hjemmehørende i Stater, der kræver Udøvelsespligt for danske Varemærker, ogsaa krævede Udøvelsespligt for deres Varemærker her i Landet. Da det imid-